

ВЛАСНИК ЗМАЈ-ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ДРУГА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
30. Септембра 1879.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ МА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

ПОЗИВ НА ЗАБАВУ,

коју приређује уредништво „Стармалог“. Забава ће та бивати сваких 10 дана, као што је и до сада бивала, а забава се та разликује од свију других забава, као игранака, балова, беседа, концерата, картања, тоциљања по леду и т. д. у томе, што је ова забава и најјефтинија и најздравија. За ове забаве не морају се куповати нове хаљине и рукавице, не мора се човек као при игрању ознојити, те онда јести сладоледа и на зими озецети па шљувати крв, не губе се као при картању силни (незаслужени) новци, не морају се давати добровољни (и зловољни) прилози, него при забави, што их „Стармали“ приређује, потроши се свега

1. фор на три месеца!

На забаву ову позивају се и *стари* (јер се не мора играти) и *млади* (јер се не мора ништа радити); позивају се и *мушки* (јер ће бити и о вину реч) и *женске* (јер ће бити и оговарања). За идућа три месеца — октобар, новембар и децембар — има се платити само 1 фор, а то је мање него што коштају балске рукавице а рукавице испрљамо и подеремо за једно вече, а „Стармалог“ могу носити и унуци, па ће увек остати *чист и неокаљан*.

Ми с наше стране држимо, да је боље дати 1 фор. „Стармалом“ него доктору или апотекару, а за порцију и парохијал је 1 фор. и онако мало, јер њима не можеш надавати, ту се и онако већ мора из оног великог шлајбока вадити.

Зарад олакшања наше пошт. публике јављамо, да примамо и сребрне форинте, којих се и онако сваки ратосиља, јер деру џеп, а примимо их ма и плесниве биле, само не у банкама Црнога Ђорђа.

Уредништво и наклада „Стармалог“.

Разни народи — разни обичаји.

Иш'о Хинез по Паризу,
Разгледао варош стару —
Дивио се Сен Жермену,
Дивио се Булевару.

А кад био на раскршћу
Пун дивљења гледа, гледа:
Пружио се спровод неки,
Пребројат' се народ не да.

„Какво ли је ово чудо?
„Кога носе — Бог га зна ће? —
„Не чудим се поповима,
„Ал' толике жене шта ће?“

Па Француза неког пита:
„Ај, реди ми танки брате,
„Шта ће ове жене силне?
„Кога ово у гроб прате?“

Француз рече: „То је песник
„Ретке славе, ретке среће, —
„Како газим тротоаром,
„Ја не видех пратње веће.“

„Али братац лепом полу
„Велике је жртве дав'о:
„Својим стихом нежним, лаким
„Госпође је обојав'о“.

„Њихну дражест и лепоту,
„Њихну нежност, њихне чаре,
„И беседу ону слатку
„Којом светом господаре.

„Чим издахну заплакаше
„Леле госпе по свом граду,

„Па сад дошле свом љубимцу
„Да последњу част одаду.“

„Е, код нас ти није тако,
Озбиљно ће Хинез рећи,
„У нас ти је други адет —
„Ми смо, знаш ли, народ већи“!

„И песнике, и министре,
„И попове, јаој брате,
„Све ти листом наше жене
„Отирате.“

М. П. Ш.

Боље је умети него имати.

Во времја оно, кад још нису Дунавом пароброди пловили, немојте мислити да су путници по Дунаву тешко ишли, боже сачувај! Било је и онда ратових лађа. На њима се путовало истина мало дуже, ал се време проводило весело и у шали.

Једна растова лађа враћала се празна из Ђура у Нови Сад. На тој лађи путоваће дванаест трговаца. Ти су трговци били весели пуни новаца. А знате ли зашто су били весели и пуни новаца? — Зато, јер је то било „во времја оно“!

Кад ће лађа да се крене дође и један Јеврејин па замоли да и њега собом повезу. „хајде де!“ рекоше трговци, „али мораш крманошу платити један цванцик напојнице.“

С драге воље! рече Јеврејин. Платићу му цванцик напојнице.

Јеврејин се чешће ударао случајно руком по шпагу. И кад се год ударио руком по шпагу увек је нешто звекетало. Дабогме да је морало звекетати, кад му шпаг није био празан. У њему је било три дугмета од месинга, један пребијен кључ, једна пређица од кајџија и две гвоздене чивије.

Кад се лађа отиснула Јеврејин се завукао у један кутић, — да ником не смета; оданде је мотрио шта други раде. А други су приповедали, певали, пушили и хвалили се, колико је који заслужио. То је тако до некле трајало, док један не поче зевати, — а чим један зевну, почеше зевати и сви остали. А то зевање није ништа друго значило него да им је дуго време.

И рекоше Јеврејину: Де, Мајшеле, би ли ти знао како ће мо време да прекратимо. Твоји су дедови путовали дуго по пустињи, па су имали каде смишљати свакојаке враголије.

Јеврејин помисли у себи: сад је време да се овчице острижу. То је помислио ал је сасвим нешто друго рекао. Рекао је ево ово:

„Па хајде да загонетамо редом. Ко загонетку не одгонене мора дати загонетачу цванцик, а ко добро одгонене томе опет загонетач мора дати цванцик. Је л' вам по вољи“?

Сви као из једног грла рекоше да пристају. (Во времја оно људи су били много сложнији него данас.)

Један трговац стави ово питање; колико је јаја могао појести голијат на ште срце? Јеврејин одгово-

вори: само једно, — јер друго већ није било на ште срце. — Јеврејин доби цванцик.

Други трговац помисли у себи, чекај Мајшеле, сад ћу питати нешто из новог завета, ту ћеш насести. И запита га: Зашто је апостол Паво писао посланица Коринћанима? — Јеврејин одговори: Мора бити да није био онда код њих, јер да је био код њих не би им писао већ би им усмено казао. — Тако дође и до другог цванцика.

Трећи трговац запита; који човек свој посао одуговлачи и опет буде на време готов? — Јеврејин одговори: Штрангар, т. ј. ако је вредан. — То су већ три цванцика.

Четврти трговац рече: Ја имам малу пећ, није већа од мог палца а кад је заложим из ње лете голубови као моја песница, а те голубове не може нико ухватити, — шта је то? — То је твја лула, а голубови то је дим, — рече Јеврејин и стрпа и четврти цванцик у џеп.

Пети трговац рече: Ја познајем једног човека који може по читав сат стојати у води, па опет зато остане сув; — може ли то бити? — Дабогме да може, рече Јеврејин. Ко није дебео тај је и у води сув.

Шести запита: која риба нема крила па зато опет плива и лети? — Јеврејин: Ниједна риба нема крила, а свака плива — и лети и зими.

Седми запита: Шта је то што видимо у сваком тренуту двапут, у сваком минути једанпут, а у целом веку ниједанпут? Јеврејин одговори: Писмо Т.

Осми запита: Шта бежи без ногу и то тако да се никад не враги. — Јеврејин одговори: време.

Девети рече: Ја познајем једног ловца који кад-кад по цео дан лови јелена, а ипак пре би се волео састати са ђаволом него са јеленом, како је то. — Мајшеле одговори: Јелена му се зове и жена.

Десети запита: Шта је то што зими ниче а у пролеће угине, корен му стоји горе а расте доле? Мајшеле рече. Тоје клица леда на крову.

Једанајсти запита: који су људи најмирнији? — Мајшеле рече: ђелави, јер-ти се никад не почупају.

Дванајсти запита: како могу шест браћа поделити међу собом шест јаја тако, да сваки добије једно јаје, и опет да остане у чинији? — Јеврејин одговори: Петорица изваде себи из чиније сваки по једно јаје, а шести узме јаје заједно са чинијом. — То рече и стрпа у џеп и дванаести цванцик.

Сад дође ред на Јеврејина да он загонене. Он запита: како се може учинити да овца снесе јаје, а из тог јајета да се излеже печено прасе? — То није могао нико да погоди, и зато је морао сваки дати Јеврејину по цванцик; али онда трговци, за своје новце искаше, да им каже како то може да буде.

Јеврејин се лукаво насмеши па рече: како то може бити, то не знам ни ја, и зато ћу по уговору платити један цванцик. Извади цванцик и мете га на стол пред трговце.

Је ли то све тако било не знам, само сам чуо да се од прилике тако приповеда. С.

Даје се на знање!

Друм, друм, јављам свима
Забринутим мужевима,
Ко год има мудру жену
И сувише препредену,
Чија ј' жена самовољна,
Није с малим задовољна,
Већ једнако баца око
На широко, на високо,
У којој се жеља снује
Све да види, све да чује,
Која ј' увек спремна за рат,
Која уме одговарат'; —
Која жели уздишући
Да сме сваком „у реч ући“,
И кад свима реч пресече
Да још једну она рече;
Чија жена мрзи шити,
Краву мусту, децу мити,
Којој кућни рад не годи
Него туђу бригу води;
Чију жену муче жеље
Да ју мету у прочеље,
Па да увек стари, млади
Пред њом стоје у паради;
Чија жена (ко што бива)
О господству само снива;
Чија жена радо влада —
Тај нека је пошље сада
Нека шиље друга свога
Преко мора широкога:
Америка — чујте жицу! —
Тражи себи председницу.

Још једаред опомињем
Перу, Косту, Лазу, Мату,
Нека шаљу своје жене
Јулу, Фему, Ану, Кату.
Ко год има таку жену
Нек не пушта ове згоде,
Жени ће му добро бити
Жени тамо — њему овде.

Добошар.

Судбина једне ноћи.

„Дворека улица број 15.“ викнем кочијашу,
бацам моју путничку торбу у један, а себе у други
ћошак, кола се кренуше и ја се стадох трукати по
хрђавој калдрми резиденције од станице жељезничке
до средине вароши, де сам већ у велико требао да
будем у потпуној балској костими — ох! та ме по-
мисао већ до беснила доводи — с њоме — у бурном
вртењу да заборавим дворану, себе, небо и земљу.

Али не! ја се још трукам у мученичким ко-
чијама кроз мрачне непознате улице, јер баш данас
као да ми ни жељезница нехтеде ту услугу учи-
нити да брже но најмљени фиакер вози, милисмо
као пужеви преко глатких шина, и на последак пут
беше тако завејан, да морадосмо цео сат чекати, док
су пут прокрчили, да се могаше влак даље кренути;

те зато стигосмо место у 7 сати на место, он у
1/2 9, те се тако да извинити што сам у највећем
нестрпљењу сваки час на стакло лупао и кочијаша
гонио да што брже тера, обећавајући му грдне бак-
шише, и једва једном стигосмо пред заказану кућу.

„Већ сам мислио да нећеш ни доћи!“ рече мој
пријатељ, који је на лупу кола пред мене на врата
изашао — „та де си се тако дуго задржао?!“ За
објасњивање не имадох времена, хитно дадох кочи-
јашу преправљени новац у руку, и узевши пут-
ничку торбу, летих више но сам ишао горе нуз
ступене, улетивши у собу коју ми пријатељ Ма-
рић показа. Ту скидох шешир с главе, и причах ту-
жећи се моме пријатељу — тражећи међутим мали
кључић од моје путне торбе у оба џепа, и напо-
следку га нађем у оном џепу де сам прво тражио
— како ме је несрећа гонила, како сам ја у опште
дете несреће и т. д. —, али данас и стајаше моја
срећа на коцки, данас требах да видим после две
године *ону* без које замишљах свет као неку пу-
стињу — вечерас се надам да из њени уста чујем
сладку исповест љубави, да читам у њеним очима
живот или смрт.

„До сто врага, та шта ти то имаш у твојој
торби?“ повиче Марић, а ја док сам браву одкљу-
чавао, бојећи се за моју срећу, турим руку у ну-
тра да моје балске чакшире извадим, јер фрак сам
већ на себи имао, да се неби у торби погњечено —
умал ме капља неудару кад ми прво у руке дође,
женски мидер, пар кутија, прахак за белило, и ту-
шта још таквих ствари, које све расух по патосу
и столицама, и тек на Марићево демонско смијање
дођох к себи.

„Ха ха ха!“ викаше он, и од силна смејања
лише му сузе нуз црвене образе — а ја сам га мо-
гао угушити „ха ха ха! — та ти си туђу торбу
узео — то је красно — ха ха ха!“

„Ево!“ повиках ја у дивљој љутини и бацих
изпражњену торбу за угрејану пећ! — „Шта сад
да радим! не могу ићи у мојима сиво-плавим чак-
ширама на бал! — Света тројице! Зар не имадох
право што рекох да сам дете несреће? Ја седим
овде, а Емилија ме очекује са анђелском стрпељи-
вошћу, и мисли да сам неверан, и на последку не
може да се од играча одбрани, и ангажира се на
све игре.

„Али како то беше могуће?“ запита Марић,
опростивши се оног демонског смеја „та обично сваки
држи своју путну торбу код себе, ја то непојмим!“

„Појмити — појмити,“ мумлам ја срдито, хо-
дајући горе доле по соби — ја бејох онда 21 го-
дину стар и бал беше онда за мене животно питање
— „ја појмим сасма добро. На последњој станици
уђе једна женскиња у вагон где се ни прста није
видило, и седе сасвим нуз мене, јер у другом ћо-
шку седео је неки дебел пољски чивутин који није
хтео госпи да мало места начини. Да је и она пу-
тну торбу код себе имала, нисам ни знао, јер нисам
могао видети, кад је већ влак стао, скочих из ва-
гона, као што бејох у хитњи бојећи се да фиакер
не добијем скочим у кола без да сам на госпу и

њену торбу пазио. Ја сам морао онда место моје торбе њену узети, а она моју. Та де ћу сад добити друге балске чакшире? Ако се још дуже задржим, Емилија ће све игре раздати, а мени ће онда остати, да њену дебелу тетку по дворани вођам!“

„Само кад није ништа друго, томе се да помоћи“ примети доброћудно Марић „справи ти само остало, а ја идем па ћу ти из моје гардеробе пар чакшира донети — ми смо тако једне величине.“

Ал је добар човек тај Марић? Ја му стискох срдечно руку, и кад је отишао, преправих ја што ми је још требало, наместих косу и чеках мога изабавитеља. Али он недође тако брзо, а ја се дотле забављах отварајући једнако врата, да видим иде ли, и посматрах ствари, које ми пакосна судба донесе. Саме женске ствари: белило, пудер, туђе лакне, чарапе, изношене рукавице и т. д.

„Ах! повичем ја и бацим те лудорије од себе;“ та јел могуће, да таквих магараца на свету има, који се кроз така средства од једне женскиње залудити дају? Ја сам тек 21 годину стар, али толико знам да се —

„За име Бога, како овде на паљевину удара?“ повикне Марић ступивши на врата носећи жељено одело. Овде се морало нешто запалити.

И сам сам тај мирис осетио, али у нестрпљењу нисам на то ни пазио; али Марић се маши одма за торбу која је била иза пећи. Једна страна од исте — ружичасти венац на црној чохи — беше сва опрљена, морам признати да томе злу осећах радост. Али шта ме се то сад тицаше, ја обукох с неописаним страхом чакшире, бојећи се да ми не буду добре, али не!

„Победа!“ викнух ја, и начиних обема ногама скок у ваздуху, чакшире ми добро стајаху — само беху мало тесне — али то не чини ништа, и ја се радовах као мало дете. Имадох још само толико времена, да бацим поглед у огледало, а кола стадоше пред кућу, брзо узедох рукавице натакнух шешир на главу и хтедох да идем.

„Стани“, викне Марић и ухвати ме за руку „кад мислиш ти од прилике кући доћи?“

„Ко? Ја? Не здраво доцне, кад Емилија кући оде, нећу више ни заиграти, на сваки начин бићу дома око један, два сахата.“

„Па добро, онда понеси ти кључ од капије“ одговори Марић „ја нећу тако рано доћи. Спаваш ли ти тврдо?“ „Не“.

„То ћу онда под овај прозор стати, де твој кревет стоји, и рукама плеснути — а ти онда замотај кључ у цепену мараму, и баци га доле.“

„Зар немате настојника куће, који на звоно дође да одкључа капију?“

„Имамо, али жица се раскинула и нисмо још дали оправити, па звонце не хасни — али ти ћеш мене већ чути.“

„Али кључ је тежак!“

„Остави га у горњем капуту, ту ти неће сметати — да још нешто, пази на ова врата; кад се нуз степене горе попнеш, то се држи само нуз зид па све лево, неможеш се забунити прва врата.“

„Добро — добро!“ и ми летесмо нуз степене доле, скочивши у кочија, кола се кренуше путем који водђаше хотелу „Русије“ де се још из далека прозори светлише, к је беше знак да је свечаност отпочета.

Ми уђемо у дворану, звуци свирајућег галопа разлегаше се по дворани; та ја сам се томе надао, три игре беху већ прошле, четворка и две полке, а Емилија је за цело већ све игре раздала — та зар сам се могао друго надати!

„Ето видиш“ шаптах ја Марићу стиснувши грчевито руку на срце „то је моја судба која ме једнако гони, двадесет и четир миље у највећој зими путовати — савладавши толико тешкоће, па сада? — доцне — Емилија је за мене изгубљена, и ја сам несретан — несретан до века!“

„Пријатељу“ шаптах ми Марић „ти знаш шта сам ти сто пута говорио, ако си паметан ти ћеш ме послушати; изби ту девојку из главе, Емилија је много старија од тебе, млађане је године већ прошла —“

„Иди до врага“ викнем ја љутито „човече хоћеш да полудим, тако сам близу очајања! Ти знаш, да ја —“

„Па добро, твоја стара песма, кад нећеш да слушаш, а ти ради како знаш. А где, сво долази нами Емилијн брат, од њега ћеш најбоље дознати де се твоја богиња налази.“

Ја пређем на сусрет брату моје драге, и ко може описати моје изненађење, моју радост, кад чух да је и Емилија неким препонама задржана, још није дошла, али је брат сваког тренутка очекива. По себи се разуме да сам се одма код главног улазка постирао и ту у нестрпљењу десет других дама место Емилије поздравио и извињавао се, и напоследку приметим да је Емилија на друга врата ушла. Али то није ништа смешно, јер Емилија вођена својим братом, потражи мене, и ја забравим у том тренутку, пут, обману, торбу, локне — забравим на свет, живих и дисах само за њу.

(Наставиће се.)

Српске песме.

Што се најрадије певају.

V.

Ој, „Јаворе“, „Јаворе“ (што немаш 10.000 претплатника!)

Да ми даду бировљеву владу (ја би се дао бирати у Паланци за посланика).

Ој ти секо преко пута (што си се тако на белила?)

Овако се кућа тече (подвикује је једна фришефириница новосадска.)

Да сам знао даћу тако проћи (пева др. Ђ. Милосављевић својим бирачима).

Спавај ми чедо! (Пева муза српској књижевности.)

Сватови уранили пут изгубили. (Ово су зацело били сентомашки сватови.)

Уз'о деда свог унука (па га учи играти фарбла).

Ћира. Читаш ли ти редовно „Недељни Лист“.

Спира. Не баш увек, само кад има што изванредно лепо и страшно.

Ћира. Па има ли у последњем броју што страшно.

Спира. Има, брате, да ти се кожа јежи. Новосадски „Недељни Лист“ извадио је из Трнавског „Недељног Листа“ неку новост, како у Трнави има нека „умирујућа соба“. — Тако што, заиста, не можеш наћи ни у ком другом листу.

Ћира. Је ли истина да су се господа официри српски нашли увређени на управу нар. позоришта у Београду?

Спира. А зашто?

Ћира. Кад је био официрски бал они су за салу платили 80 дуката. А женском друштву дала је та иста управа, ту исту салу за 20 дуката.

Спира. Та за бога према женским увек треба да је човек галантнији.

Ћира. Знам, знам, али ако господа официри, који су до сад најревносније долазили у позориште сада окрену позоришту леђа!

Спира. До душе, то ће бити леп прозит! — Онда се неће више звати *шатос* него *ратос*.

Ћира. У Бановцима давала се беседа на цел премештаја Бранкових костију.

Спира. Бога ми, кад већ видимо да нисмо кадри ништа учинити, — онда би боље било дати мидра тим јадним костима, које нам нису ништа скривиле.

К о к и ц е.

Хоћете ли да вам приповедам о црвеном врапцу? — А зашт не, кад може „Недељни лист“ приповедати о *илаветном* раку.

У Ћирићевом правдању зашто се сабор није четир године сазивао, најлепше је то, што би се са тим истим аргументима могло бранити, кад би се сабор место сада, тек после сто година сазвао.

Корнџајн кафеџија у Карловцима иште проширење своје аутономије, т. ј. да он може у својој кући правити шпајсџетлу како он хоће. То ће се кагда понајпре одобрити.

Један композитор иште текст од епископског ћутања. Хоће од њега да направи *квартет*.

Солгабилов Јеремија је „своју дужност учинио“. Но па сад би могао ићи кући.

Абуказемов календар.

Септембар.

21. Рибари у Одеси уловили плаветног рака и то се по свима новинама као неко чудо приповеда, а од кад ми у Н. Саду имамо „*илаветног* рака“!

22. Др. Еремија је с тога задовољан што сабор није пре четири године сазиван, јер он неби био бирач, пошто још није био солгабилов.

23. Др. Ђока Милосављевић вели: И ако нисам више заступник, ал' ја сам још „*заступаш*!“

24. Иса Ћирић доказује, да четир није четир, него *три*. Ао Исо ситно пис'о! (За „устројством уздисо! Прим. слагача.)

25. Дра. Ђоке Милосављевића су свечано дочекали у Вршцу при повратку са сретно свршеног посла.

26. Један га је бирач веле дочекао — *ришидом*.

27. За тим је он давао својим бирачима *рачун*: Жељезница до Базјаша 5. ф., лађа до Карловаца 10 ф., исто и натраг — чине 30 ф. Говор му је саслушан с великим одушевљењем.

28. Излази нова књига: „*Ћћи у кlostеру*, или *свест новосадских родитеља, жалосна игра* (са дечијом судбином и срећом).

29. Исти комад преставља се у Новом Саду не-престано; долазе и са стране родитељи са својим кћерима.

30. Један Хрват пише у „Обзору“: Како су Карловци у Троједници, а као што је познато у Троједници нема Срба, то треба карловачки сабор да се зове: *Хрватски* сабор.

Omnibus.

За време пређашњег сабора у Карловцима во-зисо је између Новог Сада и Карловаца „*омнибус*“ за-рад угодности публике и ради лакшег и јефтинијег саобраштаја. У Карловцима је *омнибус* стајао обично пред *корнџајновом* каваном

То је све било лепо и красно и ми нисмо имали ништа против тога, нити има у томе чега, што спа-да у „Стармали.“

Али чујте сада ово:

У то време десило се, да је ђак један у кар-

дочачкој гимназији читао нешто из једног латинског аутора и анализирао реч по реч. Међу осталим дође у читању и латинска реч „omnibus“ (која мимогред буди речено значи „свима“.)

Професор К. запита при анализирању ђака: Од куда долази „omnibus.“?

Ђак није умео да погоди, но садруг његов шапне му и он одговори:

„Omnibus“ долази из *Новога Сада*“.

Професор се у себи смејао том неспоразумљењу а да буде јаснији запита ђака: Ди стоји „omnibus“? — „Omnibus“ стоји пред *корифајновом* *каваном*. Онда било сад се приповеда.

Шетња по Новом Саду.

XXXIII.

Новине разносе по свету страшне гласове о *земљетресу*, који се догоди пре неки дан у Вршцу, Белој Цркви, Београду, Земуну, Великом Бечкереку и т. д. *Фалб* и остали озбиљни и шаљиви астрономи штудирају и лупају главе, да пронађу узроке томе занимљивом, али страшноме појаву, но астрономи „Стармалога“ држе да су ушли у траг правим узроцима земљетресу у гореспоменутим местима и у интересу озбиљне науке саопштавају то и другоме свету, лајцима у тој струци и то ћемо се потрудити, да разложимо овде колико је могуће популарно и сасвим по Чобићевој граматичи и лођици „Недељног листа.“

Пре свега ваља на ум узети, да се у ово време, кад су се ти земљетреси збили, налази сунце у знаку шкорпије, а земља се налази у знаку — *бербе*. Даље је познато да се за време бербе и људи по највише љуљају и тресу, те тако није чудо, што се и земља налокала рампаша и других сорти панчованог и непанчованог вина, те је добила *ћез*, да се пољуља и поигра, што јој наравно не може нико замерити. Познато је и то, да земља својим тресом хоће који пут и да *руши куће*, а и људи, који се често љуљају не зидају, него и они често *руше кућу* своју. Осим овог основног узрока има за гореспоменута места још и посебног узрока. те кад смо сада прешлу *генералну дебату* о томе предмету, можемо прећи и на *шпецијалну*.

Што се *Вршца* тиче доказују нам шпецијални астрономи оданде да се земља баш у онај пар затресла и да је загрмило, кад се др. *Ђока Милосављевић* после повратка свога из Карловаца утруђен радом за народ свој вратио у Вршац и кад се први пут са протом *Филом* сусрео и поздравио. Потрес је земље тако јак био да се земља отворила и др. *Ђока* умало није (од стида?) у земљу пропао. Прота пак *Фила* кажу да се није ни заљуљао, он је тврдо стајао на својем темељу.

У *Белој Цркви* проузрокован је земљетрес једном новом *опером*, што ју је тамошње певачко друштво у славу кабулском емиру, а у корист сиротиње у Шлезвиг-Хоштајну давало. Тек што је увертира почела земља се затресе и у ваздуху се укаже

слика пок. *Ђуре Јакшића*, чијој породици у корист није хтела иста певачка дружина да учествује певањем на беседи.

За тим се земљетрес раширио према југозападу (као што све новине сведоче) и потресао је *Београд*. У то су доба многа господа (као обично) спавала и сањала о министарској столици, а кад их је потрес покренуо у вис, а они у бунилу свом помислише, да их гомила народа у вис диже и виче „ура“ и „живио“, те их меће на давно пожелану столицу од црвене кадије.

У *Земуну* је земљетрес задрмао многе трговачке фирме и пољуљао начела неких комуналних учитеља, но хвала богу прошло је без икакве веће штете, а „*Нова школа*“ се у том тренутку преврнула у гробу.

Из *Великог Бечкереча* нам телеграфирају (онде још постоји телеграф, а није као у Сомбору укинута штација), да су онде проузроковали земљетрес *Чивути*, што купују храну. Таква их је вика и свађа спопала код *Бегеја*, да се небо помрачило а земља потресла. Свађа пак та изродила се услед тога, што је један од њих дао сексер на српско народно позориште, те је већ и то довољан узрок, да се земља из темеља пољуља и затресе.

Сад се само још бојати имамо, да се и у *Карловцима* не догоди земљетрес, јер смо начули, да један посланик, који је увек на сваком сабору, почињући још од године 1790., а још до сад никад речи протворио није, науман да отвори уста. Добро би било да га остали посланици у свом сопственом интересу за времена опомену да се мане сада говора, јер ако се земља затресе могла би међу осталим порушити и све велељепне зграде карловачке као н. пр. *гимназију* и т. д., премда се и то поговара, да нека браћа и без земљетреса хоће нашу народну *гимназију карловачку* да поруше. (Не дао им бог области!). Само не знам ко би онда пред блаженопоч. Сабовом и другим оснивачима карловачке гимназије на небу одговарао.

Аб.

Краће! Краће!

Неки путник стигне у једно село и ту мораде преноћити. Да прекрати време дозове сеоског берберина, да га ошиша. Као што је познато берберина ју много да приповедају за време бријања и шишања, па тако и наш брица кад је започео свој посао, стане приповедати неку дугачку приповетку од *Кулина бана*. Путника је мрзило слушати ту приповест, те је опомињао бербера да скрати, говорећи: „*Краће! Краће!*“ Али берберин је и даље причао и то све опширније и опширније, а овамо је маказама све више и више секао. Прича му је била путнику нашем врло несносна и он је и опет опомињао берберина речма: „*краће! краће!*“ Опет је берберин живе маказама и језиком радио, а путник му и по трећи пут срдито викне: „*Краће, краће!* зар не чујете!“ На то ће бербер: „Али молим господине, „*краће* се већ не може“ и поклони се путнику за знак, да је посао свој обавио. Путник устане и има

шта и видети: берберин га до главе ошишао као да му је обривао целу главу, јер он је мислио, да путник речма „краће, краће“ заповеда, да га краће и још краће ошиша.

Ђука и Шука.

Ђука. Бога ти Шука, а шта ће толике протe на сабору?

Шука. Па ја не би рекао да их има много, тек неколико.

Ђука. Та мора бити да их има врло много.

Шука. А како то?

Ђука. Та ето стоји сваки час у „Застави“: Посланик Димитрије Крестић говори *проти* владике Живковића; Светозар Димитријевић говори *проти* Миши Димитријевићу; Брановачки говори *проти* Светозару Димитријевићу; Иса Ћирић говори *проти* Милану Ћорђевићу и т. д. и тога има врло много.

Аб.

Ђука. Хо брате ја нисам досада знао, да има на нашем сабору *сто бележника!*

Шука. Каквих *сто*, ти све претерујеш, та има их само *четири*.

Ђука. Ал' ево пише у подлистку: „десно од патријара беше *сто бележника*.“

Шука. Ал' си прост, не разумеш фељтонски говор. То би се у прози казало: *бележнички сто* (астал).

Аб.

У ш т и п ц и.

△ „Стармали“ је пре донео телеграм, да се посланици наши сетише Милетића у затвору, сад пак доносе пештански листови исти глас, и веле да је у тајној конференцији решено, да се моли помиловање. — Видите ли дакле, да велики пештански листови цишу *озбиљно* као и „Стармали“!

= Даклем решено је, да од сада буду *протe надзорници* школа. Ми нећемо против тога *протестовати*, само не знамо, да ли ће наши учитељи *протe-штовати*.

§. Прота Филадельфија вели дру. Ђ. Милосављевићу подругљиво: Видиш, ти си ишао на сабор, па се ниси ништа хаснио, а ја остао код куће, па сам постао *школски надзорник*.

□ Чујемо да прота Ц. тражи личног *помоћника*. Богме ономад је он смазао оне три литре вина и без *помоћника!*

○ Сад ја знам зашто је Иси Ћирићу свеједно *три* или *четир*, и уопште *све што постоји*: он суди *по себи*, т. ј. по свом имену, јер „ЋИРИЋ“ ако читаш од напред добро је, а ако од натрашке опет је добро.

Аб.

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег дана у сваком месецу.

Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Бубнуотека.

1 Писмо.

Драга госпођице!

Имам част вама један најискренији поздрав изручити с отим припослати, да ми је врло мило, особито драго, што сте ме више пута поздравили и мене једног младића као јоште толико непозната сетили се то ми је особито мило и повољно а данас се и ја усуди, да вама мој почитајући смерно изражујем искрено здравље и поздравље подам које вам желећи из свег срца и душе моје — да бог да вама исто с вашима милим родитељима много и дуго живота здравље и лепе среће да, а више живота ћу вам пожелити а тоћу рећи живили млога љета срећни били 100 год. живили. — Амин; дај боже, потврђавам и ја с тим ћу а и би се усудити хтео, надаље вам исто приобћити али за сада доста ће бити а други ред ћу вам моју искрену руку односно најердачнију љубав изразити, с тим моје понашање према вама услужно виђелично, поднети желећи вам срећу а особито за добра познанства и љубави остајем услужни

П. С. с. р.

II Писмо.

Драга госпођице!

Част ми је вама моје искрено поздравље припослати с том најучтивјом приметбом желећи вам из свег штовања мог заједно са вашим родитељима здравље, добру срећу с напредком, да Бог даде да се мало боље упознамо као с тим поштована госпођице рећи ћу јоште да сте као најмилији ми пред очима више него цео свет! наравно не да вас ту врећам, него рећи ћу да једном младом човеку таково и доликује јер то му је највећа радост и сво благо на свету кад има коме шта писати а тако и у разговор доћи јер шта више једном младићу је највећа радост, та у том ужива а опростите и извините као младићу ако овде какове увреде налазите а ја мислим баш ни најмање јер вам баш моју искреност показујем, јер да бог да се што већма упознамо пружићу вам штовану моју десницу и искрену леву а иначе казаћу вам и саобћиху и то а ви ме извините у тим, да плави небесни свод и звезде, сунце, месец, и земља тако сте ви пред мојим очима; ја знам да вероватно држати нећете, али знам ја, јер може бити да моја судбина која ме као младића — јер сте видели да сам у леву руку сакат а десну ногу мало шантав једнако грози и мучи и данас нисам као што су други али ништа то ипак можемо се волети те примите моје искрено здравље и поздравље а и љубав из смерног ми срца за добра познанства остајем услужни

П. С. с. р.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаљу на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду, а коме је наручије Дру Јовану Јовановићу Змају у Београд. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Најновије књиге

које се такођер могу добити у штампарији А. Пајевића у Н. Саду, јесу ове:

Јадници I, II, III и IV. свеска, свака по	70 н.
„ V, VI, VII и VIII. „ „ „	50 н.
Деде-Султан историјска приповетка Јована Шера	12 н.
Народни људи од Дона Емилија Кастелара	12 н.
Термолама приповетка Михаила Чајковског	10 н.
Атаман приповетка Михаила Чајковског	10 н.
Један лист из физике социјалне	50 н.

Препродавцима дајемо 25% рабата за готов новац или поштанским поузећем (per Nachnahme) уз 35% рабат кад се иоле више наручи истих књига.

Књижевна објава.

Овим јављам да је

ПРВО КОЛО ПЕСАМА

од Јаше

изашло већ из штампе.

За валаност књиге требале би да јамче до сад штампане песме у „Стражи“, као „Луда“ и т. д.

Цена књизи 40 новч. — Скупљачима 8 књига једну на дар, а књијарима рабат од 25—30%

Наручбине шаљу се издавачу **КОСТИ ЛЕРИ** Вршац.

ВЕЛИКА**КАТАВАСІА**

Годерјациа въз севѣ

церковное пѣніе воскресное, ѿ ѿных
разных пѣсны дѣховныя, пѣвѣемыя
вѣсѣ годѣ.

Изъ свѣтыхъ церковныхъ книгъ
ученикъомъ своимъ,

ѿкоже ѿ вѣлмъ церковнаго пѣніа лю-
бителемъ учреждамъ

Георгиј Петровичъ,

Свѣщенникъ, радѣвый катихѣта ѿ наставникъ при сер-
ско-православномъ педагогическомъ заведеніи во св. кр.
градѣ Сѣмворѣ.

въ новомъ садѣ 1879. года

Иждивѣніемъ ѿ вѣ топографѣн ѿ. Павевичъ.

Цена је књизи 1 фор., а ко на више поручи за готов новац, добиће највећи књијарски рабат. Нашим познатим растуривачима књига, дајемо радо уз уобичајени рабат у комисију ову књигу. Наручбине ваља слати **Штампарији А. Пајевића у Н. Саду.**

Претилатнике из Босне и других крајева

молимо нека плаћају писма кад претилату шаљу, јер за свако њихово неплаћено писмо морамо да платимо 33 новч., а колико нама онда остаје?

Наклада „Стармадог“.

ОГЛАСИ.

стовариште одела

П. Н.

Јављам поштованој публици, да имам на мојем стоваришту

ОДЕЛА ЗА ГОСПЕ И ГОСПОЉИЦЕ
(КОНФЕКЦИЈА)

по најновијем париском фасону у највећем избору.

С поштовањем
БЕРНХАРД ФИШЕР.

по најновијем париском фасону

НОВАЦА

од 5 до 7% на ораћу земљу која лежи у Аустро-угарској, изузима се развојачена граница и ново окупиране земље, може свако доста брзо добити, уз више годишњу одплату а поред мале законите награде од само 1% за набаву одобрења ако су исправе за кредит способне и земља није сувише задужена.

Зажмотражиоци који новаца хоће да узму, нека нам пошаљу уобичајену пристојбу за одговор, и вођење евиденције од 1 фор. а. вр. које после урачунати може, ако се новац одобрѣ.

Исправе пак нуждне су сљедеће: 1-во грунтовни извадак, 2-го прение катастерског табака од општине (тако пренисан да се поред топографски бројева, и парцели видети могу) 3-ће порезну књигу.

Новаца увек има доста, неће се отказивати, а узајмијоц може вратити кад хоће осим редовне одплате по вољи више и све на једанцут и сам интерес до данас кад је коме потребно било продужио се, обтерећене земље могу се зато по постојећим правилима мењати, продавати. Писма се управљају на задругу **Манојловића и Ковз.** у Сентомашу преко пута српске цркве.